

Pr. Dr. (medic) Drd. (Th.D) Alexandru Anastasiu

afiliat la Universitatea Lucian Blaga din Sibiu

Întru început

**Sfinții Părinți și oamenii de știință
despre
cunoaștere și evoluționism**

Cuvinte introductive:

Pr. Conf. Dr. (Th.D) Nicolae Moșoiu

Editor Maria Anastasiu

Carte tipărită cu binecuvântarea

†**ÎPS Varsanufie**

Arhiepiscopul Râmnicului

Călimănești, 2020

Redactori: Pr. Dr. (medic) Drd. (Th.D) Alexandru Anastasiu, afiliat
la Universitatea Lucian Blaga din Sibiu,
Preoteasă prof. Gianina Anastasiu,
Maria Anastasiu

Coperta: Pr. Dr. (medic) Drd. (Th.D) Alexandru Anastasiu

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANASTASIU, ALEXANDRU**

**Întru început : Sfinții Părinți și oamenii de știință despre
cunoaștere și evoluționism / pr. dr. (medic) drd. (Th.D) Alexandru
Anastasiu ; cuv. introd.: pr. conf. dr. (Th.D) Nicolae Moșoiu ; ed.:
Maria Anastasiu. - Călimănești : Editura Mariam, 2020**

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-606-95088-3-1

I. Moșoiu, Nicolae (pref.)

II. Anastasiu, Maria (ed.)

2

©MARIAM, 2020

Editura Mariam

Comenzi online: www.edituramariam.ro
E-mail: edituramariam@gmail.com,
SA@edituramariam.ro,
SA@edituramariam.eu,
SA@edituramariam.com
Tel: 0740300402,
0744300166,
0744300493

Fc 3,1 Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: „Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai?” 2 Iar femeia a zis către șarpe: „Roade din pomii raiului putem să mâncăm; 3 Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: „Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!” 4 Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! 5 Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. 6 De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el. 7 Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperămintele. 8 Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia lui de fața Domnului Dumnezeu printre pomii raiului. 9 Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis:

„Adame, unde ești?”

B,1914

CUPRINS

Cuprins	5
Cuvântul Profesorului, Pr. Conf. Dr. (Th.D) Nicolae Moșoiu	11
Cuvântul editorului	21
Introducere și mulțumiri	23
Referințe biblice	25
Știința, după Sfinții Părinți	29
Adevărul este absolut. Dacă n-ar fi absolut, n-ar fi Adevăr	29
Minciuni despre Adevăr.....	29
Negreșelnicia (infaibilitatea) Sfintei Biserici	29
Progresul Sfintei Tradiții și infaibilitatea	29
Infaibilitatea Bisericii: Sfintele Sinoade ecumenice, locale și Sfinții Părinți	30
Infaibilitatea Sfintei Biserici în filosofia creștinului: porunci, dogme, credință	31
Cele două cărți despre Dumnezeu	31
Sfânta Scriptură.....	32
Creația	32
Tâlcuirea (Erminia ἐρμηνεία) Sfintelor Scripturi	33
Tâlcuirea (Erminia ἐρμηνεία) Creației.....	34
Cunoașterea firească vs. cunoașterea pățimașă	35
Cunoașterea firească	35
Cunoașterea pățimașă	35
Cunoașterea suprafirească și cunoașterea firească	36
Diferența dintre cunoașterea suprafirească și cea firească	36
Cunoașterea despre începutul și sfârșitul Creației este suprafirească.....	37
Putem să ne folosim de învățăturile oamenilor de știință?	39
Da, dacă sunt curățiți de patimi	39
Cu discernământ, privind la rodul lor lăuntric	39
Oameni de știință Sfinți	39
Calea Vieții și calea morții	40
De ce este atât de importantă distincția dintre oamenii de știință Sfinți și cei pățimași?	
Pentru a urma în toate voile și cugetele lui Dumnezeu. Aceasta este Calea Vieții	40
Cum să cercetăm Creația și Sfânta Predanie pentru a nu urma voile și cugetele oamenilor (demonilor) care reprezintă calea morții.....	40
Cele șase descentrări de la adevăr.....	40
Cunoașterea este o trăire integrală a firii, nu o acumulare de informații	41
Cele trei mișcări ale sufletului	41
Cunoașterea ca unire a minții (cugetării) cu inima (simțirea)	41
Rugăciunea îndurerată ca singur motor al cunoașterii adevărate	42
Rugăciunea contemplativă ca singur motor al Științei adevărate.....	42
Cunoașterea din curățire, iluminare și desăvârșire	43
Oamenii de știință vorbesc din înțelesul propriu nereal	43
Sfinții vorbesc din vedere	44
Nu putem avea rugăciune, curățire de patimi, deci nici cunoștință adevărată, fără a crede absolut în toate dogmele Ortodoxe	45
Cunoașterea prin curățire	45
Cunoașterea prin iluminare	46
Cunoașterea prin desăvârșire	46
Ne putem folosi de învățăturile oamenilor de știință pățimași?	46

Ce este Știința?	46
Cei doi pomi: al Vieții și al Cunoașterii (Științei) binelui și răului	47
Pomul Morții (Științei)	47
Pomul Vieții (Înțelepciunii)	48
Și.....	49
Cum lucrează harul, demonii și oamenii în privința cunoașterii	50
Cum lucrează harul asupra oamenilor sfinți.....	50
Cum lucrează harul asupra oamenilor pătimiși	50
Cum lucrează harul și demonii asupra oamenilor pătimiși	51
Cum lucrează demonii pentru a amesteca Știința cu răul	52
Sfinții Părinți despre Știință	54
Sfântul Ierarh Vasile cel Mare	54
Sfântul Ierarh Grigorie Teologul.....	55
Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur.....	56
Sfântul Ierarh Eutihie Patriarhul Constantinopolului.....	58
Sfântul Cuvios Ioan Damaschin.....	58
Sfântul Ierarh Teofilact al Bulgariei	59
Sfântul Ierarh Grigorie Palama	59
Varlaam din Calabria, susținătorul ideii absurde că oamenii de știință sunt luminați de Dumnezeu	59
Sfântul Ierarh Grigorie Palama este cel care face explicitarea sfântă a Sfinților Părinți de dinaintea lui	60
Sfântul Ierarh Grigorie Palama – om de știință	60
Cuvintele Sfântului Ierarh Grigorie Palama insuflate de Sfântul Duh.....	61
Cunoașterea firii și a trecutului doar prin curățirea de patimi și iluminare	61
Cunoașterea din instruirea din afară este mai degrabă necunoaștere nefolositoare care îngâmfa...62	62
Înțelepciunea lui Dumnezeu se dobândește prin ținerea poruncilor evanghelice, nu prin știință ..63	63
Știința ca repetare a căderii prin pomul cunoașterii binelui și răului. Disprețuirea ei aduce răsplată de la Dumnezeu	64
Diavolul naște în noi fascinația față de știință	64
Știința (și evoluționismul teist) este potrivnică cunoașterii adevărate; nu este totuna cu ea; nu este de la Dumnezeu	65
Știința este un șarpe din care trebuie scos antidotul	65
Antidotul scos din știință este firesc și trupesc (nu al harului) ca și plăcerea sexuală, pierind cu veacul acesta.....	66
Sfinții Părinți socotesc știința zadarnică și vrednică de dispreț	66
Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț	67
Sfântul Cuvios Nicodim Aghioritul	68
Metafizica științifică, rod al imaginației demonice	68
Știința ca basm	69
Sfântul Ierarh Ignatie Briancianinov	71
Metafizica evoluționismului.....	75
Ce este metafizica	75
Exemplu practic: Știința celor 3 cocoși	75
Observație științifică	75
Realitate?.....	76
Metafizica.....	76
Metafizica evoluționistă.....	76
Invaliditatea științifică	76
Invaliditatea teologică.....	77

Înțelesul patristic	77
Pomul Științei = Binele? + Răul = Realitate? + Metafizică	78
Metafizica nedemonstrată și nedemonstrabilă a evoluționismului.....	79
Ce este fapt real (observație, experiment) științific folosit de evoluționism, dar care nu este evoluționism, ci doar răstălmăcit a fi.....	79
Raționamentul inductiv.....	83
Evoluționiștii „cinstiți” recunosc că Evoluționismul nu este știință, ci credință.....	86
Evoluția funcționează prea lent pentru observarea științifică.....	86
Evoluția este dogmă cu neputință de respins	86
Evoluția este un sistem autoritar care trebuie crezut	86
Motivul favorizării evoluției nu este din cauza dovezilor științifice	87
Cele Două Modele Științifice despre Origine.....	87
Uniformismul „Prezentul este cheia trecutului”? Sigur că nu!	89
Cum și de ce a apărut uniformismul	89
De ce?.....	89
Cadrul istoric.....	89
Paradoxurile uniformismului	90
Evoluționismul este sinucigaș deoarece nu poate exista fără uniformism, dar pentru a exista îl desființează.....	90
Uniformismul revoltei evoluționiste	92
Sfinții Părinți și uniformismul	93
Uniformismul evoluționist a fost prevăzut și combătut de Sfânta Scriptură.....	93
Singura uniformitate reală este Bunătatea lui Dumnezeu și rațiunea firii. Modul în care lucrează firea se poate schimba	93
Uniformitatea Proniei	93
Uniformitatea rațiunii firii	94
Schimbarea modului de lucru al firilor	94
Sfântul Cuvios Simeon Noul Teolog și moartea evoluționismului.....	95
Modul de lucru al firilor la Creație	103
Schimbări ale modului de lucru al firilor la căderea lui Adam	105
Schimbări ale modului de lucru al firilor la amestecarea limbilor	105
Schimbări ale modului de lucru al firilor prin Hristos.....	106
Schimbări ale modului de lucru al firilor în viitor	107
Falsele proorocii ale evoluționiștilor.....	107
Prorocii ale Sfinților Părinți despre viitorul apropiat	108
Schimbări ale modului de lucru al firilor prin desăvârșire și înviere	109
Dovezi științifice împotriva uniformismului	111
Dovezi științifice care infirmă uniformismul cosmologic⇒ nu există Big-Bang	111
Bălbâielile oamenilor de știință în legătură cu începutul universului	111
Modelul Dezvoltării Plasmatică.....	112
Big-Bang.....	117
Axioma Big-Bang.....	117
Big-Bang unul dintre nenumăratele modele metafizice greșite	120
Big-Bang nu există	123
Vârsta reală a stelelor și a planetelor ne arată un univers tânăr.....	123
Spectrul, prietenul nostru	124
Stațiile spațiale, prietenele noastre	125
Legea lui Hubble = O iluzie optică (și imaginativă) a expansiunii stelelor.....	126
Efectul Doppler și Big-Bang.....	126
Rolul gravitației în deplasarea la roșu	127

Efectul Doppler(?) sau împrăștierea radiațiilor și efectele optice?	127
Măsurarea și interpretarea deplasării la roșu	128
Interpretarea greșită a deplasării la roșu, miezul erorii Big-Bang.....	129
Radiația Cosmică de Fond (CMB), prietena noastră.....	131
Radiația Cosmică de Fond nu este relicvă (ecou, fosilă) big bang, ci... nor de praf al sistemului nostru solar	132
Radiația Cosmică de Fond nu este uniformă (izotropă) cum ar trebui să fie dacă ar fi urmarea unei explozii	132
Radiația Cosmică de Fond arată că galaxiile nu se îndepărtează unele de altele și de pământ, ci se mișcă circular	133
Undele gravitaționale martore ale unui univers care se mișcă circular și este ținut de Atotțitorul	134
Gradul de răspândire al hidrogenului, deuteriului și heliului ca dovadă a unui univers staționar, creat de curând	139
O explozie poate duce la ordine și complexitate specifică a informațiilor?!!! Sigur că nu!	141
Creacioniștii arată că teoria Big-Bang este contrazisă de știință.....	146
Dovezi științifice care infirmă uniformismul geologic ⇒ Pământ tânăr + un Potop de apă global	147
Neocatastrofismul	147
Sedimentarea rapidă (Joggins) ⇒ Pământ tânăr.....	148
Clătitele din Oklahoma	149
Fluviul Verde.....	149
Cărbunile ⇒ Pământ tânăr	150
Timpul îndelungat? Sigur că nu!	153
Literal (istoric), simbolic (anagoric, alegoric, tropologic) sau aiurea?	153
24 h.....	160
După Sfânta Scriptură	160
După Sfinții Părinți	168
5508 ani.....	169
Multele ipoteze și neștiința oamenilor de știință (și) în privința vârstei universului	169
Numărul anilor de la Facerea lumii, după Sfânta Scriptură.....	174
Coșul cu cartofi.....	184
Covorul evoluționist.....	186
Ipotezele datării radiometrice vs. realitate	192
Dovezile științifice ale unui Univers creat recent – rezumat	195
Datarea generală (globală)	200
Datarea general-locală.....	200
Datarea locală.....	201
Scala E.T. a timpului geologic și realitatea istorică.....	204
Filamentul primordial? Sigur că nu!	205
Sfinții Părinți despre inexistența filamentului primordial.....	205
Un fel nu se transformă în altul, dar nici nu lucrează la fel	205
Asemănarea omului cu animalele	222
Oameni de știință despre inexistența filamentului primordial	222
Nu există verigi intermediare	225
Nu există nici măcar 1 verigă intermediară	225
Persistența speciilor.....	226
Arheopterixul	228
Nu există verigi intermediare umane	230
Introducere.....	230
Evoluția umană este o fantezie creată de artiști.....	231
Lucy	234
Fluturarea baghetei magice.....	238
Evoluția genului Homo – după evoluționiștii din 2018-2020.....	243

De ce atâtea crengi?	244
Wolpoff Milford: atât de aproape, totuși atât de departe	244
Ian Tattersall: diversitatea o ia razna	245
Oamenii sunt unitari	247
H. floresiensis: oameni bolnavi, pigmei sau maimuțe?	248
Evoluția umană a fost falsificată	250
Demonstrația științifică (prin fosile) că evoluția este falsă	250
Falsa auto-corecție a științei	251
Falsificările fosilelor umane făcute de evoluționiști	253
Omul de Piltdown	253
Omul de Java și Omul de Pekin	258
H. floresiensis	260
Nu se pot forma specii noi	261
Variația raselor	261
Falsa formare a unor specii noi	264
Religia evoluționismului	271
Evoluționismul nu provine din știință, ci dintr-o teologie eretică	271
Demonii insuflă evoluționismul	275
Ritualul evoluționismului	278
Piatra neagră, evoluționistă, ca la Ka'ba	278
Imnele evoluționismului	283
Liturgia evoluționistă	288
Păgânism ⇔ evoluționism	289
Primul păgân a fost Lucifer	289
Big-Bang nu înseamnă „din nimic”, ci dintr-un ou	290
Evoluționismul nu este o noutate științifică, ci un vechi păgânism	291
Evoluționismul elin	292
Evoluționismul semilunii fertile	295
Evoluționismul hindus	300
Origini	300
Hinduismul calchiat și îmbrăcat în haine științifice, azi	309
Hinduismul spiritist	312
Planul de hinduizare a occidentului prin știință	313
Sinergia (teorie și practică) păgân-evoluționistă	314
Sfânta Biserică anatematizând E.T. cu ocazia lui Origen	316
De ce este azi lăudat Origen?	316
Origen ⇔ E.T.	318
Cei mai mari Sfinți care l-au combătut pe Origen/evoluționismul	333
Orto-evoluționism?!	336
Theodosius Dobzhansky, pe scurt	336
Un ieromonah martir despre E.T.	340
Părinții despre E.T.	341
Pr. Gheorghe Calciu	341
Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul	341
Sfintele Sinoade Ecumenice despre Origen/evoluționism	342
Sinodul V ecumenic	342
Sinodul VI ecumenic	342
Sinodul VII ecumenic	343
Sinodiconul Ortodoxiei	343
De ce un ortodox nu poate fi evoluționist	345

Ortodoxie \Rightarrow Evoluționism general	345
Universul din:	345
Universul prin:	345
Durata formării universului și timpul scurs de la aceasta	346
Succesiunea etapelor formării făpturilor	346
Moartea egoismul, concurența și împreunarea trupească ca factori pozitivi în evoluție ..	347
Norocul șansa, întâmplarea sau hazardul ca factor pozitiv într-o evoluție automată	348
Progresul uniform general	349
Progresul uniform al omului	351
Sfârșitul lumii	352
Supraomul și extraterestrii	352
Calendarul sfârșitului	353
Ortodoxie \Rightarrow Evoluționism ateu	355
Ortodoxie \Rightarrow Evoluționism teist (E.T.)	356
Dumnezeul E.T.	356
Răul E.T.	357
Erezii \Leftarrow E.T.	360
Evoluția evoluționismului T	361
Bibliografie	365
Izvoare	365
Izvoare biblice	365
Cărți de cult	365
Izvoare patristice	365
Dicționare și enciclopedii	373
Cărți și lucrări în volum	374
Studii și articole	377
Link-uri	378
Indice onomastic	387

CUVÂNTUL PROFESORULUI,
PR. CONF. DR. (TH.D) NICOLAE MOȘOIU

*Deci ținta la care vrem să ajungem, este contemplarea celor inteligibile și dorirea desăvârșită a lor. Pentru aceasta se face strunirea trupului prin post, neprihănire și cealaltă. Fiecare e pentru cealaltă. Iar pentru acestea și cu acestea este și rugăciunea. Și fiecare din acestea se deosebește în mai multe părți. Căci precum ele sunt pentru altele, așa sunt altele pentru ele. Dar **nimenia să nu-și închipuie că iubirea de slavă și iubirea de argint dau mângâiere trupului.** Aceasta o face iubirea de plăcere, care are ca leac potrivit chinuirea trupului. Iar **cele două sunt roadele neștiinței.** Căci sufletul a îmbrățișat aceste lucruri mincinoase din lipsa de experiență a bunătăților adevărate, și din necunoașterea celor inteligibile prin bogăție socotește să-și împlinească lipsurile. În același timp bogăția este căutată pentru iubirea de plăcere și pentru iubirea de slavă, dar și pentru sine, ca o altă bunătate. În cazul din urmă zicem așadar că e căutată din necunoașterea bunurilor adevărate. Dar **slava deșartă, nu e căutată pentru vreo lipsă a trupului, căci nu dă nici o mângâiere trupului. Ea vine din necercarea și necunoașterea primului bine și a slavei adevărate. Deci cauza ei și, scurt vorbind, rădăcina tuturor relelor este neștiința.***

Căci stăpânit de neștiință sufletul nu pricepe cum trebuie firea lucrurilor, de unde a venit fiecare și unde se întoarce. Și disprețuindu-și scopul său se întoarce spre cele pământești. Căci sufletul nu se dorește după binele văzut. Iar dacă e stăpânit de vreo obișnuință, el poate să biruiască și obișnuința. Deci când nu era încă obișnuința, a fost amăgit de neștiință. Drept aceea trebuie să năzuiască spre cele dintâi și să cugete drept despre fapte, pe urmă să-și înaripeze voința spre primul bine și să disprețuiască toate cele de față, cunoscând marea lor deșertăciune. Căci ce ajutor ne dau ele pentru sfârșitul [scopul] nostru?¹

SF. IER. TEODOR AL EDESEI, coll. *Filocalia*, vol. IV, Ed. Tipografia Arhidiecezană, Sibiu, 1948, pp. 246-247.

După cum vedem marea dramă a omenirii este neștiința, deși azi știința este foarte avansată. Însă omul îi slujește simțirii și uită de înțelepciunea adâncă a lui Dumnezeu, de aceea nu știe ce are nevoie să știe. Precum struțul își îngroapă capul în pământ, omul își înmormântează cunoașterea în materie, uitând să privească în sus. Consideră mulțimea particulelor de țărână care îi intră în ochi o mare filozofie, neobservând că îi vatămă vederea.

Dar nici ceea ce știe nu știe cum trebuie. Pământul se desface în bulgări, bulgării în țărână, țărâna în praf, iar omul nu se alege cu nimic. El nu poate să se hrănească cu praf. Are nevoie să trăiască și pentru asta țărâna trebuie să fie udată cu lacrimile dorului după Dumnezeu. Dorul său este nevăzut, fiindcă îi roade sufletul care nu poate avea o altă viață în afară de Cel nevăzut și viu.

Omul este fermecat de cunoaștere, toată viața îi slujește ei și-i admiră pe cei care dețin multe informații, mai ales dacă le prezintă cu siguranță de sine și atrăgător. Azi se aduc multe dovezi palpabile, tehnologice, incontestabile pentru cunoașterea deformată, dar omul nu observă că ele nu aduc nimic nou sub soare, ci doar un plus de viteză în drumul care are ca destinație păcatul și, prin el, moartea. Astfel că această vrajă nu-l poate feri de cumplita durere existențială pe care o are când își dă seama că este singur,

¹ Citatele vor fi redată fără ghilimele, cu *caractere cursive*, accentuările editorului original prin caractere subliniate, iar evidențierile noastre cu **caractere aldine, îngroșate**.

fără sens și neîmplinit în fața cumplitei gropi pe care și-a săpat-o în materie pentru a fi înmormântat în ea.

Întreaga istorie a creației este străbătută de tulburarea cunoașterii, de războiul între două științe. Lucifer a căzut fiindcă a vrut să desfacă în bucăți raționale ascultarea și a alungat dragostea din cunoaștere. Dacă ar fi iubit pe Cel care l-a încercat, nu ar fi refuzat să se închine Dumnezeului care se va face om din iubire de oameni și de îngeri și nu ar fi încercat să devină Dumnezeu prin sine, fără de Dumnezeu, având ca temelie mlăștinoasă gândurile sale împrăștiate de mândrie.

Boala aceasta i-a transmis-o prin mușcătura veninoasă a ispitei și Evei, iar Eva otrăvindu-și iubirea, prin frumusețea ei primită pentru a contempla natural iubirea dumnezeiască, dar folosită rău, spre seducție, l-a fermecat pe Adam să primească aceeași dorință nebună de a cunoaște prin sine însuși binele amestecat cu răul și a ajunge Dumnezeu fără de Dumnezeu, în mod rațional, analitic, frânt.

– „Adame unde ești” rătăcit printre gânduri triste, departe de dragostea Mea care te-ar putea face fericit?

– Sunt ascuns printre frunze de smochin și mă doare că nu mă mai pot împărtăși de Tine! Sunt gol de slava cunoașterii tale și răul s-a amestecat cu binele pe care Tu l-ai pus în mine, de aceea nu mai pot vedea. Și Eva mi se pare urâtă, ca și întreaga fire, și nici a-mi cere iertare de la Tine nu o mai pot face fiindcă limba mi-a amorțit de plăcerea fructului oprit! Acolo unde era dragostea de Tine mă chinuie frica! Mi-aș cere iertare, dar răul din mine, dragostea nebună de mine, nu mă lasă și Te învinovățesc!

Cam aceasta este și drama noastră de acum. Am vrea să Îl cunoaștem pe Dumnezeu, dar amestecul de bine și de rău nu ne lasă. De aceea analizăm informația, pentru a ni se părea că avem dreptate când ne furnizăm plăceri egoiste, mai ales aceea că am fi atotștiutori și stăpâni, și nu începem plângem Domnului ca să ne curățească de răul din noi, pentru a putea separa binele de rău și a căpăta cunoașterea în Dumnezeu, trăită și vie, a firii.

Întreaga istorie religioasă este împărțită între cei care se fac pe ei înșiși dumnezei și li se pare că prin aceasta cunosc binele și răul, desfăcând printr-o înțelepciune trupească toate, pentru a sluji plăcerii și a scăpa de dureri (iar aceasta este marea ignoranță) și cei care își văd realitatea dramei și plâng înaintea Domnului, subțindu-și carnea iar prin dureri vânând înțelepciunea luminoasă a lacrimilor, primind adevărata știință prin har, care mai întâi le arată realitatea lor, apoi a firii, iar apoi îi învață și de cele de sus.

Primii sunt păgânii, filozofii, ereticii și toți oamenii de știință care nu iau în considerare și descoperirile dumnezeiești², ci numai jocurile rațiunii căzute în care este amestecat binele și răul. Cei de pe urmă sunt dreptii lui Dumnezeu, care cu multă osteneală au primit de la El adevărata cunoaștere integrală, trăită prin har, în care simțirea, rațiunea și mintea s-au făcut una, cunoscând prin fire și descoperire pe Dumnezeu. Rodul ostenețelor pe care le-au făcut, uneori cu prețul vieții lor, s-a păstrat azi în comoara nealterată a Ortodoxiei, iar oamenii de știință care nu sunt limitați doar la orizontul materiei sau al metafizicii mândre, ci vor să cuprindă și înțelesurile din fire care fac o trimitere atât de clară la cele nevăzute, se îmbogățesc din această comoară putând să înțeleagă datele științifice cu mult mai multă limpezime, deoarece primesc darul discernerii între bine și rău, luptând și cu neștiința ce provine din patimi și cu fragmentarea cunoștinței (provenită din folosirea doar a analizei raționale rupte de înțelegerea care unește toate și de simțirea inteligibilă care le aduce pe toate în fața ei uimită).

De fapt, întreaga Sfânta Scriptură și Sfântă Tradiție constă din ajutorul lui Dumnezeu dat oamenilor de a scăpa de capcanele neștiinței și de a primi adevărata cunoaștere vie a firii și a Făcătorului ei.

Ioan 8,31 Deci zicea Iisus către iudeii care crezuseră în El: Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei; 32 Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

Ioan 17,3 Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis.

Deci cunoașterea adevărului este o problemă de trăire, și încă una provenită din veșnicie, iar nu de înscodire rațională, de libertate existențială, iar nu de îngâmfare academică.

Această luptă între neștiința științei omenești și știința adâncă a necunoașterii lui Dumnezeu s-a în-cununat prin biruința Sfântului Ierarh Grigorie Palama care a luptat împotriva ideii îndumnezeirii prin rațiunea omenească pătimasă, propusă de Varlaam din Calabria. Cu multă putere a arătat că această cunoaștere este demonică, iar cea dumnezeiască nu poate veni decât prin har. Aceasta nu înseamnă o

² Cei vechi – de exemplu Coloseni 3,11 – îi împărțeau pe toți aceștia în barbari, sciți, elini și iudei, care sunt tiparele mai generale a tuturor religiilor lumii, chiar și a celor de azi.

anulare a științei contemporane, ci un mare ajutor dat ei fiindcă îi lărgeste și sursele de informație și modul de a cunoaște. Nu numai datele științifice sunt informațiile la care trebuie să alergăm, ci și descoperirile despre fire date de Dumnezeu prin Sfinții Părinți. Nu numai rațiunea trebuie să o folosim pentru a cunoaște prin disecarea tuturor și, în final, și a lui Dumnezeu, ci cunoașterea capătă, prin vindecarea care i-o dă Ortodoxia, și modalități noi, nefolosite până acum în știință, adică trăirea întru durerea inimii a realității științifice și înțelegerea ei tainică, în care intuiția este luminată de har.

Dacă până și știința de acum a progresat atât de mult, deși doar unilateral pentru a poseda tot mai mult puterea de a folosi natura în scopul egoist al plăcerilor, ce mare progres ar avea dacă oamenii de știință ar îngenuchea și s-ar ruga Dătătorului științei ca să cunoască cu adevărat realitatea și să o pună în slujba iubirii oamenilor și a lui Dumnezeu? Ce progres i-ar da Dumnezeu dacă ar lucra știința nu numai pentru o fericire trecătoare pământească, nu numai pentru lungirea unei vieți chinuite și nesigure, ci pentru dobândirea unei vieți veșnice fericite? Ce bunăstare și pace și bucurie ar fi dacă știința i-ar ajuta pe niște oameni care nu mai au nevoie să controleze și să fie controlați să fie controlați tehnologic, fiindcă ar fi vindecați teologic de patimi prin frica lui Dumnezeu mărturisită de oamenii de știință. De El nimeni nu se poate ascunde, dar de camerele de supraveghere întotdeauna vor exista modalități. Ce frumos ar fi ca știința contemporană, devenind sinergică cu Ortodoxia, i-ar duce pe toți la o comuniune de iubire, plină de dorul slavei nesfârșite dumnezeiești!

Datorită sloganului romano-catolicismului, scos din contextul patristic pentru a face pe oameni sclavi autorității papale, „Crede și nu cerceta!” s-a ajuns, în apusul cel atât de bolnav de extremism ideologic și izvor al majorității marilor conflicte globale, să se creadă că ar fi vreun război între rațiune și credință. După cei cu mentalitate occidentală, nu există decât două categorii de oameni:

– cei „luminați” care cercetează totul cu rațiunea ca să afle realitatea, împotrivindu-se credinței oarbe, fanatice:

– cei care cred în ce spun alții și iau totul de-a gata, fără să mai raționeze în vreun fel, devenind un fel de cetățean al „evului mediu întunecat”.

Este vina doctrinei infailibilității papei care a dus la această gândire extremistă și schizoidă absurdă, dar și a protestanților care, ca o contrareacție, au sărit peste cal, dar au căzut tot pe lângă el, rupându-și amândouă picioarele, fiindcă au crezut că prin raționamentele lor ar putea fi infailibili, ca și papa, în înțelegerea scripturii și naturii.

Dar și unii, și alții au pornit de la raționalism, de la credința că pot diseca și stăpâni totul, inclusiv pe Dumnezeu, prin rațiunea lor căzută și au confundat lumina necreată cu sclipirile gândurilor proprii fascinate de imaginație și influențate de către demoni.

Dar îndumnezeirea nu este o rațiune înaltă la care s-ar putea ajunge prin studiu, ci trăirea existențială experimentală a lui Dumnezeu în întregimea firii. Astfel că nici măcar oamenii de știință cei mai vlaguiți de pasiunea empirismului, dacă nu ar fi stăpâniți de o totală ignoranță a realității nevăzute, nu ar putea spune că îndumnezeirea ar fi un ceva abstract și/sau inexistent fiindcă nu s-ar putea dovedi în mod experimental palpabil. Unirea omului cu Dumnezeu prin har este experimentul cel mai intens, mai empiric chiar și decât însăși esența empirismului.

(B,1914) Ps 33,8 Gustați și vedeți, că bun este Domnul; fericit bărbatul carele nădăjduiește spre dânsul.

Vedem că acesta este singurul experiment prin simțire care nu duce la tristețe și robire, ci la fericire. Dar aceasta nu este orice fel de simțire, ci una mentală.

Așadar, întrucât darul tainei lui Hristos se revarsă în chip generos și îngerilor — iar acesta este îndumnezeirea sau comuniunea între Dumnezeu și creaturi prin bunurile naturale ale dumnezeirii care oferă cunoașterea tainelor teologiei și economiei ce constă nu din simple rațiuni, ci în bogăția unei lumini ipostatică, ceea ce potrivit purtătorilor de Dumnezeu Părinți e o simțire sau gustare mentală, cu alte cuvinte cunoașterea prin experiență a înseși ceea ce e cunoscut, așa cum însăși gustarea mierii e în sens propriu o cunoaștere a dulceații mierii pe lângă cea care constă din cuvinte și învățătură, iar această simțire și gustare mentală e și viață veșnică, precum spune Mântuitorul [In 17, 3]³

³ SF. IER. TEOFAN AL NICEEI, *Maica Domnului în teologia secolului XX și în spiritualitatea isihastă a secolului XIV: Grigorie Palama, Nicolae Cabasila, Teofan al Niceei*, Deisis, Sibiu, p. 523.

Iar acesta este singurul fel de cunoaștere autentică și neschimbătoare a Adevărului. Cel propus de științe (chiar și de cele teologice raționaliste, istorico-critice, cu atât mai mult de cele ale naturii) este schimbător și nu poate oferi fericire, fiindcă singura desfătare pe măsura omului, făptură care se poate împlini doar prin nemărginire, este El. Acesta este și motivul insuficienței, schimbării, contradicțiilor și lipsei de fericire pe care o au cei care se bizuiesc pe cunoașterea științifică și care nu vor să se apropie de cea din dar, provenită din unirea omului cu Dumnezeu, reala experiență trăită, de nedescris și fără de hotar.

*Dar Cel Supraceresc făcându-Se deodată pământesc a conectat în Sine însuși mișcarea cu starea și cele supuse mișcării nu mai caută din cele ce sunt și sunt supuse mișcării cunoașterea și desfătarea de ceea ce e Nemișcat, ci îl au primindu-L pe însuși Cel Nemișcat; de aceea nu mai primesc cunoașterea Aceluia în cuvinte și idei, ci în experiență și în act, și plecând de aici și una neschimbabilă; căci **întrucât toate cele ce sunt schimbabile, și cunoașterea lor e tot așa, dar cunoașterea prin experiență și în act e neschimbabilă și oferă desfătarea de Cel cunoscut, în care s-au învrednicit să se oprească, întrucât cunoașterea prin experiență a ceea ce e cunoscut e o desfătare în sens propriu, nu cea care stă în cuvânt și în reprezentări mentale exterioare.**⁴*

Mântuitorul ne spune limpede, ferindu-ne de excentricitatea polarizării rațiune-credință:

Ioan 5,39 Cercetați Scripturile, că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine.

Așa că adevărații cercetători ai Științei Adevărului sunt creștinii. Prin cuvântul de mai sus El ne îndeamnă să folosim cu multă sârguință rațiunea în credință, ferindu-ne de căderea în extrema lenei gândirii și a disprețului rațiunii puse cu osteneală și smerenie în slujba lui Hristos. Dar această învățătură este completată cu următoarea:

*Mt 15,1 Atunci au venit din Ierusalim, la Iisus, fariseii și cărturarii, zicând:2 Pentru ce ucenicii Tăi calcă datina bătrânilor? Căci **nu-și spală mâinile când mănâncă pâine.**3 Iar El, răspunzând, le-a zis: **De ce și voi călcați porunca lui Dumnezeu pentru datina voastră?**4 Căci Dumnezeu a zis: Cinsteste pe tatăl tău și pe mama ta, iar cine va blestema pe tată sau pe mamă, cu moarte să se sfârșească.5 Voi însă spuneți: **Cel care va zice tatălui său sau mamei sale: Cu ce te-aș fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu,**6 Acela nu va cinsti pe tatăl său sau pe mama sa; și ați desființat cuvântul lui Dumnezeu pentru datina voastră.7 Fățarnicilor, bine a proorocit despre voi Isaia, când a zis:8 „Poporul acesta **Mă cinsteste cu buzele, dar inima lor este departe de Mine.**9 **Și zadarnic Mă cinstesc ei, învățând învățături ce sunt porunci ale oamenilor**”.10 Și chemând la Sine mulțimile, le-a zis: Ascultați și înțelegeți:11 **Nu ceea ce intră pe gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om.**12 Atunci, apropiindu-se, ucenicii I-au zis: Știi că fariseii, auzind cuvântul, s-au scandalizat?13 Iar El, răspunzând, a zis: Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.14 Lăsați pe ei; **sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.***

Prin aceasta Domnul nostru Iisus Hristos ne ajută să nu cădem în cealaltă extremă, bizuirea pe rațiunea omenească vătămată de întunericul patimilor. Iar învățăturile descrise mai sus ca porunci zadarnice ale oamenilor, prin care inimile se îndepărtează de Dumnezeu, nu erau legate doar de teologie și de iconomie (adică de cele pe care cei de azi le consideră că ar aparține strict domeniului credinței), ci și despre dogme și porunci, adică despre morală și igienă, care, după cei de azi, ar aparține strict domeniului științei, credinței interzicându-i-se să-și spună cuvântul în privința lor, fiindcă ar contraveni fie drepturilor omului, fie cunoașterii raționale, științifice, epidemiologice.

Concluzia care se poate trage din Sfânta Evanghelie este, așadar, să folosim atât rațiunea în cercetarea și înțelegerea – nu răstălmăcirea – credinței, cât și credința pentru a curăți rațiunea de cele adăugate de patimi și păreri. Nu trebuie să ne mulțumim a folosi gândirea așa căzută cum este, considerând-o ca pe o cunoaștere maximală, ci avem nevoie să o curățim, cu ajutorul revelației, de descentrările de adevăr, de iubirea și de ura iraționale, pentru a nu ne vătămă de patimile din ea.

⁴ Ibidem, p.540.

Nu numai că Mântuitorul nu ne interzice să folosim și rațiunea, ci chiar ne poruncește să o folosim la maximum capacității ei, dar nu izolată, ci împreună prin iubire cu toate puterile noastre, atât cele sufletești, cât și cele trupești. Și nu numai atât, dar să o și punem în slujba fraților, adică să o ferim de egoismul care o deformează.

Mar 12:30 Și: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta”. Aceasta este cea dintâi poruncă.

Mar 12:31 Iar a doua e aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Mai mare decât acestea nu este altă poruncă.

Prin aceasta, Hristos, fiind El Însuși Rațiunea dumnezeiască ipostatică Unită cu Mîntea dumnezeiască ipostatică (Tatăl) și Dorul dumnezeiesc ipostatic (Duhul), ne ajută, pe fiecare din noi, să fim astfel oameni întregi, duhovnicești, cu icoana Sfintei Treimi reparată în noi, iar nu sfărâmați ca raționaliștii de azi care se bizuiesc doar pe o singură mișcare a sufletului lor și aceea ciuntită cumplit de boală, fiind folosită doar spre a oglindi plăceri de sine trupești sau sufletești.

În realitate, conflictul nu este între rațiune și credință, ci între folosirea ruptă a mișcărilor sufletești și cea restaurată prin asemănarea cu Dumnezeu. A umbla prin credință înseamnă a folosi simțirea inteligibilă sau dorul gânditor ca să aducem simbolurile fapturilor în fața rațiunii, pentru a le analiza ca să desfacă răul opac de binele transparent prin care se dezvăluie rațiunile dumnezeiești din fapte. Apoi concluziile le aducem minții care este îngenuncheată în înțeleșurile ei în simplitate înaintea Sfintei Treimi pentru a primi în uimire bunătatea lui Dumnezeu și a se dăruia împreună cu întreaga fire enipostaziată Lui, pentru a fi fericită și a transmite această fericire întregii creații.

Apusul, căzut în auto-idolatrie, are icoana Sfintei Treimi din om (simțire, rațiune, minte) frântă și cioburile ei parcă nu se mai potrivesc unul cu altul, ci taie pe cel ce se apleacă spre ele fiindcă vrea să le folosească contrar firii. Atunci când accentuează simțirea cade în pietism sau esteticism, când accentuează rațiunea cade în raționalism sau extremism, când accentuează doar înțelegerea neexprimată a minții cade în misticism sau obscurantism.

Cunoașterea științifică de azi este mult vătămată de raționalism și de aceea este bolnavă, ajungând la concluzii ireale și împotriva atât a firii, cât și a lui Dumnezeu. Noi nu propunem anularea rațiunii printr-o credință fanatică, ci vindecarea firii cercetătorilor pentru a se folosi de întreaga lor capacitate de studiu. Iar aceasta se poate face doar dacă aceștia trăiesc în credință.

Învățătura creștină are în ea porunci care ne învață ce să facem, dogme care ne învață cum este firea, credința care ne învață despre Sfânta Treime (teologia) și despre Întruparea lui Hristos (iconomia) și toată este revelată de sus. Omul care dorește să-și vindece sufletul și să-i devină duhovnicești cele trei mișcări în Sfântul Duh, adică nedezbinate între ele, ajutându-se una pe alta, are nevoie să-și însușească învățătura creștină, singura care îl poate vindeca de descentrări fiindcă este singura care provine în mod nealterat de la Centrul, Izvorul Unic al creației. Pentru a și-o însuși are nevoie să o cerceteze mult cu rațiunea sa, să îl doară mult inima, prin simțirea inteligibilă, pentru ignoranța de care suferă din cauza patimilor și să stea uimit înaintea lui Dumnezeu înțelegându-i în chip neînțeleș slava. Aceasta este po-căința cercetătorului, iar Dumnezeu, prin dragostea Lui, îl vindecă și îl pregătește să poată înțelege firea într-un mod în care raționaliștii, cei atât de zbuciumați și chinuți de osteneala unei rațiuni bolnave, părăsite și singuratice, niciodată nu-l vor putea ajunge.

Avem, așadar, față în față, opuse, nu rațiunea și credința, ci rațiunea ruptă, bolnavă și cea vindecată sau în curs de vindecare prin credință. Rațiunea bolnavă suprimă glasul conștiinței din interes personal, deviază simțirea inteligibilă spre dorința slavei deșarte și împrăștie înțelegerea în patimi pentru a robi simțirii senzuale, astfel că face pe cercetător egoist, slujind nu adevărului, ci ochilor lumii, chinuindu-se între succese și eșecuri și chinuind pe alții prin concluzii metafizice prăpăstioase. Rațiunea duhovnicească este plină de dragoste și duce la adânci și tainice înțeleșuri, făcând pe cercetător jertfelnic, gata să slujească aproapelui și să-și dea viața pentru adevăr. Credința nu este potrivnică rațiunii, ci mama ei cea bună care o alăptează și o ocrotește de tot ceea ce este rău. De aceea recomandăm tuturor cercetătorilor să își lase rațiunea să revină la sânul maicii ei fiindcă doar atunci vor afla odihnă.

Știința și religiile omenești provin toate dintr-o cunoaștere analitică, fără descoperire, bizuită pe lumea văzută și pe legile ei de aceea suferă de interpretări deformate din cauza patimilor celor care le inventează și le slujesc, de iubirea de slavă și de cea de argint, de neștiința adevăratei cunoașteri. Această deformare nu otrăvește numai științele fizice, ci și pe cele teologice. Cei care însă caută, cu sete și jertfă,

Adevărul, chiar dacă trec prin multe obstacole, prin rugăciune și strunirea trupului ajung la bogăția adevăratei științe, cea de sus, care nu limpezește numai cele supranaturale, ci și cele naturale. Nu sunt două categorii distincte de cunoaștere, ci numai una, fiindcă toate sunt unite în și prin om.

Este o mare viclenie a spune că teologia nu trebuie să se amestece în știință, fiindcă studiază altceva. Consecința finală a acestei atitudini este că știința autonomă, neverificată prin smerenia revelației, se obrăznicește a fi atotcunoscătoare și îndrăznește a se amesteca neinvitată, cu brutalitate, în teologie, ducând la concluzii metafizice cu largi implicații în relația omului cu Dumnezeu.

În schimb, cunoașterea teologică, integrală, folosindu-se de toate cele trei mișcări ale sufletului pentru cercetarea Scripturii și naturii, firii create și dumnezeirii, este singura care poate duce la o adevărată știință, chiar și a celor materiale. Nu numai fiindcă în teologie se găsesc descoperirile dumnezeiești, cele fără de greșală, despre fire, ci și fiindcă modul de cunoaștere teologică este un dialog integral al persoanei care cere lui Dumnezeu să primească vederea realităților care îl înconjoară și primește în schimb o lumină existențială și totală, care îi inundă toate domeniile activității sale. Aceasta îl duce pe omul de știință să se folosească nu doar de rațiunea sa mult ostenită și prăfuită, care nu poate vedea decât petece desprinse și rupte de realitate, ci de întreaga sa fire cunoscătoare, odihnită de harul lui Dumnezeu.

Pr. Dr. (medic) Alexandru Anastasiu, acum și doctorand la teologie, a surprins această dramă a cunoașterii și s-a străduit să arate că este nevoie de întreaga noastră viață de pocăință pentru a putea cunoaște și de o cunoaștere smerită pentru a ne putea schimba mintea cu adevărat înspre cele ce ne sunt de folos, inclusiv în cercetarea științifică, fie a teologiei, fie a naturii. Fiindcă este o problemă foarte importantă care deformează întreaga mentalitate contemporană, a folosit multe citate largi de la Sfinții Părinți pentru a arăta că acesta este adevărul absolut, voia și cugetele lui Dumnezeu, iar nu vreo părere proprie care se folosește de citate, scurte și așezate tendențios, pentru a manipula. A riscat să fie ocărât a fi un om neoriginal, fără posibilitatea de a se exprima prin cuvinte proprii, doar pentru ca cititorul să înțeleagă că nu este amăgit prin cuvinte scurte, rupte de context – precum fac ereticii, care mai nou se folosesc și de cuvinte din Sfinții Părinți pentru a susține păreri contrarii lor – ci este ajutat prin prezența cuvintelor Sfinților Părinți, redate aproape integral, să străvadă adevărul, scutit de osteneala de a căuta trimiteri la multe cărți.

Este așa de important ca omul să înțeleagă că trebuie să cunoască cum să cunoască, și că de aceasta depinde soarta sa în veșnicie, încât nu a vrut ca nimic omenesc să umbrească sau se devieze această cunoaștere. Problema adevăratei științe este cea mai importantă problemă, este esența acestei cărți, iar ca un mic exemplu practic a adus spre cercetare evoluționismul, o ideologie modernă, care declară că este știință, dar de fapt este o metafizică religioasă care vrea să infiltreze, sub masca tehnologiei, o teologie cu mentalitate deformantă, păgână.

Oamenii de știință de azi nu mai sunt atei. Ateii sunt minoritari și chiar prigoniți pe alocuri, fiind nenumărate scrieri ale oamenilor de știință care desființează materialismul și ateismul științific. Fiindcă am fost crescuți într-o epocă de ateism ne entuziasmăm de acest puțin succes al științei contemporane. Însă, în realitate, este tăiată doar unghia balaurului, de fapt doar partea mai uzată din ea, pentru ca să fie și mai ascuțită. Gheara care ne sfâșie acum este știința teistă.

De fapt, după Sfinții Părinți, demonii nici nu vor să ducă la ateism, fiindcă ar însemna să renunțe la închinăciunea ce li se aduce lor, ca unor dumnezei, de către oameni. Iar aceasta (a fi considerați zei de către oameni prin rațiuni mincinoase, în locul Adevăratului Dumnezeu), este dorința și patima lor cea mai veche. S-au folosit de ateism doar ca de o etapă intermediară, contestatară, revoluționară, ca să poată desprinde pe om de hotarele cele veșnice ale descoperirii dumnezeiești. Vor ca omul să nu mai creadă în nimic, de fapt să nu mai creadă în Hristos, Singurul Nou sub soare, ca în vidul existențial îngrozitor și chinuitor ce i-l produc, împotriva firii lui care îi cere să slujească lui Dumnezeu, să poată turna otrava religiei lor. Odată operată această mutilare, trecerea omului este asigurată spre teism, fiindcă firea îi spune și conștiința îi strigă că nu se poate să nu existe totuși măcar un fel de Dumnezeu undeva, cândva. Dar această credință, pietistă și estompată, care rămâne ca un reziduu în omul care s-a lepădat de revelație, este afundată în necunoaștere. Închinarea la Sfânta Treime Atotiubitoare este tot mai neclară și, prin aceasta, dialogul omului cu Dumnezeu se rupe sau devine cu totul inefficient și nehrănitor de suflet, omul începând să se închine la o divinitate încețoșată, lipsită de iubire, care are nevoie de suferințele lui pentru a evolua. Prin aceasta diavolul vrea să-i ducă pe creștini, pe nebăgate de seamă, la închinarea

deznădăjduită și iresponsabilă către sinele său, manifestat ca unul sau mai mulți dumnezei aproape impersonali, confundat cu creația prin faptul că este schimbător. Așa a pus la cale satana să-i aducă pe oameni de la Ortodoxia care l-a biruit, încă de la început, la vechiul păgânism, religia lui.

Nu în zadar în această carte se fac două comparații clare, sub formă de tabel, pe de o parte între hinduism și evoluționism, arătându-se că evoluționismul este o calchiere hindusă ascunsă într-un ambalaj exprimat în limbaj științific, pentru a nu i se observa esența păgână, și, pe de alta, între Ortodoxie și evoluționism, arătându-se că acestea din urmă sunt diametral opuse.

La aceeași concluzie se poate ajunge, cu ușurință, și studiindu-se istoria religiilor. În ea se arată, pe de o parte, că păgânismul lui Lucifer a evoluat, prin cădere, de la idolatri la origeniști, romano-catolici și evoluționiștii teiști, iar pe de altă parte, că evoluționismul este o adevărată religie în sine, cu dogme obscure, rigide și constrângătoare, având și un ritual demonic, manifestat printr-un cult și printr-o mistică evoluționistă. Studiul despre rolul romano-catolicismului în geneza și răspândirea evoluționismului teist, din păcate, nu a mai încăput între copertile acestei lucrări științifice, care a avut impus un număr limitat de pagini, deși există și este foarte bine documentat. Nădăjduim că și acela va fi publicat cândva.

O altă noutate pe care o aduce Pr. Alexandru este și critica adusă creaționismului științific. Nu o critică care să îl elimine (cum procedează mulți evoluționiști, legându-se de toate părțile lui slabe), fiindcă cercetările științifice ale creaționiștilor sunt foarte valoroase atât în cunoașterea naturii, cât și în cea a Scripturii, ci doar ca să o dea jos de pe pedestalul absolutului. Și creaționismul științific, ca și evoluționismul cu toate ramurile lui încâlcite, sunt la fel de parțiale și de reduse.

Dacă evoluționiștii teiști răstălmăcesc toate în mod alegoric, creaționiștii răstălmăcesc toate în mod istoric. Nici tâlcuirea istorică, nici cea alegorică nu sunt universal valabile. Ele trebuie folosite după voia lui Dumnezeu, nu după părerea oamenilor care vor să adapteze Sfânta Tradiție după propriul lor model științific. Nu este suficientă analiza istorico-critică, nici cea lingvistică pentru a distinge când s-a folosit Dumnezeu de înțelesuri istorice, când de cele alegorice. Îngustimea a raționalismului protestant care respinge înțelesurile revelate ale scrierilor patristice și se bizuiește doar pe o metafizică rigidă, rațional-căzută în metoda istorico-critică, nu-i lasă nici pe creaționiștii științifici, nici pe evoluționiștii teiști, să interpreteze corect dovezile științifice sau Sfânta Scriptură. La cei romano-catolici, care sunt inventatorii și promotorii cei mai sânguincioși ai evoluționismului teist, se adaugă și încrederea în infailibilitatea papei, căruia îi convine o ideologie ce dogmatizează o lume autonomă care evoluează de la sine. Este echivalentul în științele naturii a autonomiei unui papă care face ce vrea, după ce dumnezeul orgolios l-a părăsit ca să plece în transcendent, lăsându-i lui grația prin care poate face orice fel de aggiornamento, numai să aibă norocul să prindă priză la public.

Cele două cărți despre Dumnezeu sunt natura și Scriptura. Tâlcuirea lor fără ajutorul Sfinților Părinți, deci fără harul Sfântului Duh, este una eretică și duce la contradicții, dezbinări lăuntrice și între oameni.

Chiar dacă unii ortodocși au o trezvie foarte fină și ascuțită când tratează anumite probleme de mentalitate denaturată de azi, referitoare la alte domenii pe care le consideră proprii pregătirii lor, din cauza faptului că iau ca adevăr absolut știința de acum, sunt înfricoșați și paralizați de ea, pentru a nu părea ignoranți și fanatici în ochii lumii, astfel că încearcă să facă cu citatele patristice un fel de contorsionism nepotrivit doar ca să le adapteze, ca pe un pat al lui Procust, cu evoluționismul contemporan. Pe la noi se obiectează că Sfinții Părinți ar fi greșit când tratează descrierea naturii, fiindcă s-au folosit de cunoștințele științifice reduse ale vremii lor. De aici ortodoxiștii noștri trag concluzia hidoasă că, dacă Sfinții Părinți ar fi fost contemporani cu noi, precis ar fi fost și ei evoluționiști teiști „luminați de Darwin și Einstein”. Dar aceasta este tot o părere proprie, care nu ține de Ortodoxie, care deformează o realitate neînțeleasă de cei care propun această idee fie din cauza complexării lor în fața științei moderne și a ochilor lumii, fie din cauza neînțelegerii că știința este formată din fapte și metafizică, iar metafizica științifică nu are cum să fie infailibilă, fiindcă nu este revelată de sus.

Sfinții Părinți, atunci când s-au folosit de știința vremii lor, au specificat foarte limpede că dau o pildă opțională și că nu se folosesc de ea ca de o cunoaștere absolută revelată, ci doar pentru a combate filozofia păgână cu propriile ei argumente sau pentru a învăța ceva moral după înțelegerea care domina lumea de atunci. În schimb, atunci când au desființat fără șovăială axiomele principale ale evoluționismului, fără de care acesta se destramă ca o pânză de păianjen străbătută de un toiag de fier, au insistat că această cunoaștere este revelată și fără de greșală. Cu tărie, prin argumentele lor insuflate de Sfântul Duh, au desființat timpul îndelungat, având descoperire revelată că lumea a fost creată în 6 zile, cu 5508 ani î.H; au anulat uniformismul, arătând că Bunul Dumnezeu ne-a învățat prin har că modul de lucru al

firii s-a schimbat de multe ori la nivel universal, și se poate schimba oricând la nivel personal; au spulberat ideea că ne-am trage dintr-un filament primordial – o specie dintr-alta – arătând că Însuși Hristos le-a descoperit adevărul că rațiunea firii nu se poate schimba în veacul veacului și că toate felurile de făpturi au fost făcute instantaneu, contemporan unele cu altele, prin minunea Creației.

Numai Sfinții curățți de patimi, prin iluminarea harului, pot spune fără de greșală când în fire sau în Sfânta Scriptură este adevărat ori un înțeles, ori un altul, când trebuie tâluite acestea în mod istoric, când alegoric. Pr. Alexandru arată, folosind cuvintele limpezi culese de la Sfinții Părinți, că și firea se tâlcuiește, nu numai Sfânta Scriptură. Tâlcuirile pot fi adevărate, ortodoxe, dar, din păcate, pot fi și eronate, eretice. Ca și cuvintele Sfintelor Scripturi, datele științifice și experimentele nu se interpretează de către ele însele, ci de către omul care le cercetează. Astfel că și concluziile științifice pot fi greșite, amestecate cu răul, cu descentrarea de la adevăr, atunci când cercetătorul nu este iluminat de Sfântul Duh. Dacă pe vremuri credința eronată era Sola Scriptura, azi este Sola Scientia. Azi oamenii au încredere că ar fi infailibilă Știința, precum protestanții au avut încredere în mod fanatic că Scriptura ar fi infailibilă. Dar iată ce ne învață cu precizie Sfinții Apostoli:

2 Ptr 3,15 Și îndelunga-răbdare a Domnului nostru socotiți-o drept mântuire, precum v-a scris și iubitul nostru frate Pavel după înțelepciunea dată lui, 16 Cum vorbește despre acestea, în toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevioie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare. 17 Deci voi, iubiților, cunoscând acestea de mai înainte, păziți-vă, ca nu cumva, lăsându-vă târâți de rătăcirea celor fără de lege, să cădeți din întărirea voastră, 1,19 Și avem cuvântul proorocesc mai întărit, la care bine faceți luând aminte, ca la o făclie ce strălucește în loc întunecos, până când va străluci ziua și Luceafărul va răsări în inimile voastre, 20 Aceasta știind mai dinainte că nici o proorocie a Scripturii nu se tâlcuiește după socotința fiecăruia; 21 Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt.

Dacă Scriptura, care este atât de limpede și directă, nu poate fi infailibilă în cititori în legătură cu recepționarea sensului său, fiindcă nu ea se interpretează pe sine însăși, nu ea dictează cititorilor adevărata ei tâlcuire, ci oamenii o pot răstălmăcii spre propria lor pierzare și numai Sfinții, prin curățirea de patimi și insuflarea Sfântului Duh, o pot tâlcui corect, cu atât mai mult știința, care își are învățătura ca o comoară ascunsă în țarina simțurilor, se poate înțelege cu mult mai greu, fiind nevoie tot de arheologia laborioasă, iluminată de har, a Sfinților Părinți. Numai Autorul Scripturii și naturii poate spune adevărata tâlcuire a lor și numai omul care are curățat traseul urechii sale de ceara amestecului pătimăș dintre bine și rău poate auzi fără deformare glasul Său.

1 Tim 6,20 O, Timotei, păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumești și de împotrivrile științei mincinoase (ψευδωνύμου γνώσεως⁵) 21 Pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

Știința cu nume mincinos este atât de primejdioasă, încât Însuși Dumnezeu se luptă împotriva ei fiindcă vatămă iremediabil pe oameni, începând cu cel care o propovăduiește:

1 Co 1,19 Căci scris este: „Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința (σύνεσις⁶) celor învățați voi nimici-o”. 20 Unde este înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e cercetătorul acestui veac? Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? 21 Căci de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii.

Dar cei care se străduiesc să dobândească bunătatea asemănării cu Dumnezeu primesc toată știința, deci și cea nerătăcită a naturii, putând fi și învățatori ai acesteia pentru ceilalți:

⁵ Ψευδωνύμου γνώσεως, în limba greacă = „în mod fals numită cunoaștere”. Pentru știința adevărată, în sensul de γνώσεως – adevărată cunoaștere, inclusiv a firii, rezervată doar credincioșilor care iubesc, v. a doua notă de mai jos.

⁶ Σύνεσις, o cunoaștere redusă și deformată în sensul că provine din punerea împreună a informațiilor în relativul mentalului subiectiv pentru a înțelege.

(B,1914) 1 Co 1,4 Mulțămesc Dumnezeului meu pururea pentru voi, pentru darul lui Dumnezeu ce s'au dat vouă întru Iisus Hristos;5 Că întru toate v'ați îmbogățit întru dânsul, în tot cuvântul și în toată știința (γνώσει⁷);

Rm 15,14 Și adevărit sunt și eu însumi frații mei, pentru voi, că și voi plini sunteți de bunătate, plini de toată știința (γνώσεως), putând și unii pre alții a vă învăța.

Așadar, lupta noastră este împotriva științei cu nume mincinos, iar nu împotriva oamenilor de știință, chiar dacă ar fi ei și mincinoși. Dacă iei din știința mincinoasă faptele nemăsluite științifice și le interpretezi în lumina revelației dumnezeiești dai de știința adevărată. Nu studiul e rău, ci denaturarea roadelor lui. Este un mare păcat să se piardă rezultatele atât de frumoase ale ostanelilor cercetătorilor, strânse cu atâta sârguință în vasul vieții lor, printr-o lovitură finală, dată de piciorul concluziilor denaturate, care le răstoarnă pe toate și le risipește în deșertul minciunii și în câmpia pustie a stricării sufletelor.

Lupta noastră este în slujba oamenilor de știință, nu pentru a-i contrazice, ci pentru a-i ajuta a fi încununați și sprijiniți de învățăturile Sfinților Părinți ca să ajungă la adevărata știință, la adevărata înțelegere a faptelor științifice, a experimentelor și, în final, a realității. Le atragem atenția că un real și rapid progres, finalizat în roade adevărate hrănitore de suflet, se poate dobândi doar prin cercetarea naturii și a Scripturii, asociată cu mult ostenoarea curățire de patimi și de idei mincinoase, cu ajutorul harului. Pentru ca un om de știință să ajungă la adevăr are nevoie să studieze, să se roage, să ceară harul lui Dumnezeu și iertarea păcatelor, și, mai ales, să se înfrâneze de la egoismul, manifestat prin voile și cugetările proprii care acționează ca un drog, de dragul voilor și cugetelor lui Dumnezeu.

De aceea este foarte valoros acest studiu făcut de un om de știință cu cercetări aprofundate în teologie. Fiind o problemă de graniță, trebuie cunoscute realitățile de pe ambele terenuri. Este nevoie să fi cetățean al ambelor țări vecine pentru a nu fi considerat spion când te deplasezi între hotarele lor. Nici medicul nu este complexat de faptul că nu ar cunoaște teologie, nici teologul că ar contrazice știința, ci Pr. Dr. Alexandru înțelege că problema este numai una singură, cea a metafizicii religioase aplicată în variate domenii, nu este vorba de două compartimente separate. Ea se aplică atât datelor științifice ale naturii, cât și cunoașterii supranaturalului. Amândouă țin de viața oamenilor, care ar trebuie să fie unitară. Cele văzute și cele nevăzute din creație, aparținând tuturor domeniilor de studiu, sunt amestecate în chip de negrăit în existență într-o lucrare conexasă și concretă astfel că sunt cu neputință de separat decât pe cale abstractă. De aceea metafizica realității este firesc să fie dezbătută cu mult curaj, fără complexe, atât de teologi, chiar dacă nu cunosc toate faptele științifice, cât și de oamenii de știință, chiar dacă nu cunosc toate dogmele, fiindcă este vorba despre una și aceeași cunoaștere omenească, despre una și aceeași fire creată de Unul și Același Dumnezeu, doar că se folosesc limbi diferite, amestecate la Babilonul turnului rațiunii umane spulberate.

De învățătura creștină ține și cunoașterea firii, nu numai cea a dumnezeirii. Nu este vreun domeniu al cunoașterii sau vreo activitate umană care să nu fi fost cuprinsă în învățătura lui Hristos, astfel că nici știința nu este lăsată afară de El. Avem nevoie de o știință hristocentrică, nu de una ego-antropo-tehno-auto-centrică.

Mesajul acestei cărți, care îmbină atât cunoașterea științifică și dovezile științifice cele mai moderne, cât și metafizica lămurită a firii, neschimbătoare fiindcă provine din veșnicie, dată de Sfinții Părinți, este ca omul să renunțe la robia cunoașterii fragmentate prin propriile păreri și osteneala redusă doar la rațiune și să accepte cu bucurie libertatea cunoașterii integrale. Astfel poate fi restaurat prin har ca să ajungă receptacul al trăirii Adevărului în firea sfințită și devenită transparentă prin întoarcerea la Hristos.

Ne rugăm Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfântului Ierarh Nicolae și tuturor Sfinților să sprijine lucrarea Părintelui Alexandru, ferindu-l prin modestie de toate capcanele celui care studiază teologia și se ostenește cu scrisul în slujba Cuvântului lui Dumnezeu. Încă ne rugăm și ca cititorul să capete folos de pe urma parcurgerii acestei cărți, nu numai în privința lămuririi despre metafizica religioasă, atât de răspândită, a evoluționismului, dar și în viața sa personală de pocăință, pentru a se putea mântui.

Pr. Conf. Dr. (Th.D) Nicolae Moșoiu

Praznicul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului, anul de la Hristos 2020

⁷ *Γνώσει*, în sensul de a cunoaște adevărul exact așa cum este, iar nu după o părere subiectivă. O cunoaștere asemănătoare ca cea dintre un mire și o mireasă. Cunoașterea concretă pe care ți-o dă iubirea totală, în care mintea coboară, prin rațiune, până la ultimele ei simțiri inteligibile, pentru a-l afla pe Cel iubit.

CUVÂNTUL EDITORULUI

În aceste vremuri tulburi în care moartea și boala bântuie cu nonșalanță pe întregul Pământ, iar știința mult adorată este singura de la care atâția semeni ai noștri așteaptă o soluție ce, totuși, cu cinism, întârzie să apară, poate că a venit momentul să ne întrebăm, altfel decât până acum, cu seriozitate, unde am ajuns cu această știință, care sunt soluțiile pe care ni le oferă, cărui Dumnezeu îi dă mărturie și, mai cu seamă, ce știe ea și ce nu știe.

O dilemă cu care noi, creștinii de astăzi, ne confruntăm adesea este ca, din dorința unui dialog real și adaptat cu societatea contemporană, să încercăm să ne justificăm credința prin intermediul științei, să o „adaptăm” realităților înconjurătoare. Ne surprindem frecvent în postura de a subordona revelația patristică unor descoperiri de tip științific, ba chiar suntem încântați când ne putem folosi de un nou argument care să susțină teza creației divine ca și cum, în sfârșit, după atâtea veacuri de „crede și nu cerceta” am fi reușit să dăm de o dovadă a ceea ce acceptasem până atunci orbește, ca și cum am „valida” noi, epigonii din secolul XXI, înțelepciunea obținută contemplativ, direct de la Sursă, a marilor Părinți ai Bisericii. O bucurie lesne de înțeles a elevului care se entuziasmează când reușește să rezolve taina unei ecuații complexe pe care, însă, profesorul lui a rezolvat-o cu multă vreme în urmă. Din păcate, bucuria noastră nu este tot atât de inocentă. Poate căutăm prea mult să ne împăcăm cu lumea, poate că dorim prea mult să o convertim la crezul creștin, în orice caz cădem în capcana de a subestima și pune la îndoială revelația până când nu avem niște dovezi concrete, pe înțelesul nostru străin de ea, pentru că, la fel ca cel dintâi înger căzut, avem mai mare încredere în capacitatea noastră de raționare decât în ceea ce Dumnezeu și sfinții Săi au avut bunătatea să ne ofere „de-a gata”, ca unor copii neștiutori și răsfățați. Sau, o comparație mai blândă, neavând experiența revelației (pe care tindem din neștiință să o catalogăm, în parte, mai mult sau mai puțin conștient, în categoria basmelor, legendelor, cel mult a SF-ului) la fel ca Toma, dorim să pipăim cu mâinile noastre marile adevăruri cosmice și răsuflăm ușurați când am pus în sfârșit mâna în „coasta” creației.

Ne justificăm nevoia de dovezi prin aceea că nu-i putem atrage pe necredincioși la credință decât vorbindu-le pe limba lor, dar astfel ajungem ca acei dezrădăcinați care își uită propria limbă și nici pe străini nu reușesc vreodată să-i învețe limba lor corect. De parcă adevărul nu și-ar fi sie însuși dovada supremă când, în realitate, minciuna este cea care are nevoie de dovezi pentru a convinge, niciodată adevărul. Adevărul nu caută să convingă pentru că Adevărul Este, Este pur și simplu și este existența însăși, într-un mod absolut care-l ridică deasupra unor astfel de polemici mărunte. *Ce este adevărul?* I-a întrebat Pilat pe Hristos în lanțuri. La care Hristos, care-i răspunsese până atunci cu tâlc la fiecare întrebare, nu-i mai răspunde nimic. Nu pentru că rafinatului, abilului, mucalitului chiar, am putea spune, Pilat care și-a răs mai apoi de farisei și cărturari prin inscripția multilingvă de deasupra Crucii, cu chef de vorbă și intrigat de atitudinea complet neobișnuită a lui Hristos, nu ar fi putut să-i țină un discurs de o înțelepciune, la propriu și la figurat, divină, cu mult peste cuvintele tuturor filozofilor epocii, în care să-i explice ce este adevărul, ci pentru că Adevărul se afla atunci, acolo în fața lui. Pentru că în prezența Adevărului orice cuvânt devine de prisos și numai capacitatea ochilor noștri spirituali de a-L vedea sau nu este cea care decide.

Așadar, noi cei de astăzi, dornici de a ne adapta raționalității contemporane, dornici de a fi moderni, scutiți poate de orbirea totală a lui Pilat, ne plecăm totuși ușor pleoapele într-o privire cvasisuperioară asupra adevărului patristic și, dacă avem bunul simț să nu întrebăm *Ce este adevărul?* încercăm altceva, mai timid, dar deopotrivă de primejdios – cum este adevărul? de ce este adevărul? Încercăm să fim moderni adică uităm, cu alte cuvinte, că adevărul nu este antic sau clasic, că nu are un termen de valabilitate pentru că nu este un produs de consum și, deci, nefiind creat la data de, nici nu poate „expira” vreodată. Ori o asemenea mărturisire, oricât ar fi ea de succes prin numărul mare de adepți pe care i-ar face, este în esență înșelătoare fiindcă sădește o credință în care se află deopotrivă și neghina îndoielii, o sămânță care, poate chiar căzând în pământul cel bun, nu va da niciun fel de roadă, fiind ea însăși viciată. O credință educată din fașă să aibă îndoieli, o credință a binelui amestecată însă cu o doză suficientă de venin șerpesc al îndoielilor, al întrebărilor la care Hristos nu are nevoie să-ți răspundă atâta vreme cât îți stă permanent în față, dar la care satana se grăbește să răspundă chiar și neîntrebat. O credință la care oamenii au fost chemați printr-o cunoaștere șovăitoare, construită de-a lungul mileniilor,

ceva atât de îndepărtat de brusca, uluitoarea convertire de pe drumul Damascului. O atare credință, o atare sămânță, o atare convertire are mult mai multe șanse să crească din ea un pom al cunoștinței binelui amestecat cu răul, decât un pom al vieții.

Lucrarea de față m-a bucurat cel mai mult tocmai din această perspectivă, a unei abordări realiste asupra rolului și importanței izvoarelor patristice în raport, antiteză, dar și acord și completare cu atâtea și atâtea studii științifice actuale, punându-le pe fiecare acolo unde le este locul, explicând de ce adesea știința în înțelesul ei cel mai răspândit nu este poate nici măcar pseudoștiință, ci neștiință totală, de ce este de atâtea ori ea însăși o religie, în forma cea mai proprie a cuvântului, sau transcrierea în limbaj modern a unor religii străvechi, de ce, în sfârșit, adevărații oameni de adevărată știință, antici, medievali, contemporani, fiecare prin mijloacele și percepțiile lor diferite, au ajuns la aceeași concluzie cu Una, Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică. Nu ca o confirmare a învățăturilor Bisericii, de care Biserica se putea lipsi, ci ca o încredințare că Dumnezeu, în toată bunătatea Sa, se lasă pipăit, atins, gustat, „digerat” de mințile celor nefericiți care trebuie să vadă pentru a crede.

Studiul acesta arată că la Dumnezeu rațiunea și credința nu se află în contradicție, că, așa cum zicea Psalmistul, *Cerurile spun slava Lui Dumnezeu, iar facerea mâinilor Lui o vestește tăria* (Ps 18,1), concurând tot și toate la încredințarea oamenilor. Sfinții Părinți sunt prezentați aici ca fiind atât buni cunoscători ai științei vremurilor lor, cât și ca singurii care au reușit să o transcendă, să-și deschidă ochii minții pentru a-L privi pe Dumnezeu și creația Sa întocmai așa cum este, fără să se folosească de mâna de lut a rațiunii căzute, căzând numai la picioarele Lui ca oarecând Maria Magdalena, cea care avea să le vestească Învierea bărbaților încă orbiți de așa-zisa rațiune.

Este, poate, mai mult decât orice, și un îndemn adresat nouă, ortodocșilor, de a nu ne mai „rușina” de latura supranaturală a religiei noastre, de a nu mai simți permanent această nevoie umilă de-a o justifica în fața spiritului vremii, pierzându-ne demnitatea moștenită dintr-o atât de vastă tradiție milenară printr-o falsă smerenie tributară științei. De aici nemaifiind decât un pas, nu doar în a subordona viziunea Bisericii disciplinelor mai moderne, ci a o subjugă lor cu totul, nemaîncercând doar să adaptăm știința teologiei, ci ajungând să adaptăm teologia științei, fapt care a dus în vremurile noastre la mult răspânditul curent teist, demascat în această lucrare, pe bună dreptate, ca mai primejdios, mai parșiv decât ateismul care îl precede. Comitem deci întocmai marele păcat al lui Lucifer – acela de a dori să-și pună tronul său de creatură deasupra tronului Dumnezeirii, din niciun alt motiv decât cel pe care astăzi noi îl considerăm nouă înșine atât de scuzabil – că era fascinat de propria-i frumusețe inteligentă.

Sperăm ca cititorii să capete folos de pe urma cărții de față, nu numai în ceea ce privește îmbogățirea culturii științifico-creștine, dar și în relația lor personală cu Dumnezeu.

Editorul

INTRODUCERE ȘI MULȚUMIRI

Această carte, reproducerea lucrării noastre de disertație (master teologie sistematică), numită *Sfinții Părinți despre cunoașterea lui Dumnezeu și evoluționism* și susținută în iulie 2020, în cadrul Facultății de Teologie „Sfântul Ierarh Andrei Șaguna” din Sibiu, este un fragment al unui proiect mai amplu despre cunoaștere și evoluționism, aflat în lucru, aproape de finalizare, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Când vom specifica: „v. cap. (N)” vom trimite la capitolele cu numele respectiv (N) care fac parte fie din această carte, fie din acel proiect care conține și subiecte precum:

- Mecanica cuantică, teoria relativității și Sfinții Părinți;
- Relativitatea timpului – realitate și confuzie;
- Relativitatea timpului, după Sfinții Părinți;
- Ce este timpul;
- Septuaginta și textul masoretic (măsluit de rabini împotriva creștinismului în multe aspecte, printre care și pentru a scurta timpul scurs de la Facerea lumii, pentru a demonstra că Domnul nostru Iisus Hristos nu ar fi Mesia);
- Timpul scurs de la Facerea lumii;
- Corespondența între scala temporală oficială geologic-arheologică și istoria lumii, după Sfinții Părinți și oamenii de știință (neafecți de evoluționism);
- Uriașii, sluiții, dinozaurii, pterozaurii și ihtiozaurii, după Sfinții Părinți;
- Potopul și Epoca de gheață;
- Arca lui Noe și rămășițele ei (cele autentice și cele false);
- Sfânta Scriptură ca document istoric, arheologia și istoria;
- Studii istorico-lingvistice complexe care atestă proveniența limbilor/alfabetelor de la turnul Babel, iar nu din evoluția limbajului instinctual animalic;
- Teodiceea evoluționistă;
- Cauzele înșelării evoluționiste;
- Istoria păgânismului și evoluționismul ca expresie modernă a sa;
- Hindu-evoluționismul lui Sri Aurobindo și Ken Wilber;
- Originea romano-catolică a evoluționismului;
- Romano-catolicismul, papalitatea, evoluționismul, nazismul și extraterestri;
- Viețile și învățăturile amăgite și înșelătoare ale lui:
 - Charles Darwin (și clanul său, incluzând spiritismul);
 - Friedrich Wilhelm Nietzsche (și îndrăcirea);
 - Pierre Teilhard de Chardin (și închinarea la antihristul evoluționist Ω);
 - Francisco J. Ayala (și noua închiziție „științifică”);
 - Francis S. Collins (și aberațiile superficialității teiste);
 - Denis Alexander (și aberațiile creaționismului evoluționist \mathbb{G} și ale PI);
- Quakerii, teismul, evanghelismul, scientologia și evoluționismul;
- Corectitudinea politică a evoluționismului;
- Roadele ucigașe ale evoluționismului;
- Trans-/post-/meta-umanism: mentalitate Sci-fi, irealistă și vătămătoare;
- Concepția evoluționistă despre istorie, religii și Sfintele Scripturi;
- Și... multe altele.

MULȚUMIRI

Mulțumesc Înaltpreasfințitului Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, pentru hirotonie și încrederea acordată, pentru binecuvântarea și îndemnul de a finaliza această carte, cât și pentru rugăciunile și grija sa părintească.

Mulțumesc Părintelui Conferențiar Doctor în Teologie Nicolae Moșoiu care m-a îndemnat, îndrumat și încurajat cu mult entuziasm la finalizarea acestui studiu complex.

Mulțumesc soției mele, preoteasa Gianina, profesoară de limba română și engleză și asistentă medicală, pentru răbdarea pe care o are și pentru jertfa pe care o face, din dragoste față de mine, ca să pot avea răgaz să scriu această carte și să slujesc Bisericii lui Hristos. Mulțumesc și fetiței mele, Maria (studentă la Medicină și pasionată de literatură și filozofie) care se roagă pentru toate acestea și nu se ferește să pună întotdeauna degetul pe rană. Sunt cei mai critici și necruțători corectori pe care i-am avut. Cu ele am dezbătut, într-un mod intens combatant, înțeleșurile teologice, lingvistice și științifice ale acestui studiu până la epuizarea nuanței nuanțelor. Totuși, fiind un om supus greșelii, îl rog pe cititor să mă ierte pentru toate greșelile, de orice natură, pe care le va găsi în lucrarea de față. Toate îmi aparțin numai mie.

Mulțumesc însă, mai întâi și pururea, Domnului nostru Iisus Hristos pentru Răstignirea Sa, milele Sale cele bogate și pentru îndelunga Sa răbdare față de mine căci mă iartă și mă așteaptă să pun odată începutul cel bun de pocăință. Și, mulțumindu-I Lui ca Unui Domn, Dumnezeu și Stăpân al meu, îi mulțumesc și Maicii noastre, Născătoarea Sa și Pururea Fecioara Maria și tuturor Sfinților care mijlocesc la El să mă ierte pentru multele mele păcate și să îmi mai dea încă timp și nădejde de pocăință.

Pr. Dr. (medic) Alexandru Anastasiu
Râmnicu Vâlcea, 20 iunie, anul de la Hristos 2020
Sfântul Sfințit Mucenic Metodie, episcopul Patarelor
Pomenirea punerii moaștelor și a îmbrăcămintelor Sfinților Apostoli Luca,
Andrei și Toma, a Proorocului Elisei și a mucenicului Lazăr
Sfântul Ierarh Calist, patriarhul Constantinopolului
Sfântul Cuvios Nicolae Cabasila

Troparul Sfântului Sfințit Mucenic Metodie, Episcopul Patarelor, glasul 1:

Sângele tău ca al lui Abel în chip tainic strigă de pe pământ către Dumnezeu, de Dumnezeu înțelepțite Ierarhe Metodie, cel ce ai propovădui întruparea lui Dumnezeu; pentru aceasta i-ai și rușinat pe cei ce sprijineau înșelarea lui Origen și te-ai mutat în camera cea cerească. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Canon de rugăciune către Sfântul Sfințit Mucenic Metodie, cântarea a 3-a

Văzând cum plutește pe deasupra înșelarea lui Origen, ca un păstor bun fiind, cu dumnezeiescul foc degrab ai ars toată negura aceluia, cu strălucirea razei celei dumnezeiești împreunând înțelepciunea ta, de Dumnezeu primite.

